

своя годеникъ. Тя заповѣдала да постелятъ улицата, що водѣла къмъ двореца, съ чисто злато и казала на пазачитѣ:

— Тоя, който язди посрѣдъ улицата по златото, той е моя истински годеникъ, а който се бои да язди по златото, не бива да го пущате въ двореца.

Като наближило времето, когато трѣбвало да се яви царскиятъ синъ при царкинята, най-голѣмиятъ братъ си рекълъ: „Трѣбва да побързамъ и да ида при царската дъщеря. Ще се представя за нейнъ избавитель. Тя ще се омъжи за мене, и азъ ще наследя царството ѝ.

Той яхналъ коня. Стигналъ предъ двореца на царската дъщеря. Видѣлъ улицата, постлана съ чисто злато, и си рекълъ: „Не бива да карамъ коня по тая чиста улица, постлана съ злато.“ — И той отбилъ коня вдѣсно.

Стигналъ предъ царскитѣ порти, но пазачитѣ го спрѣли и рекли:

— Върни се, защото ти не си истинскиятъ годеникъ на царската дъщеря!

Скоро трѣгналъ и вториятъ братъ. Стигналъ до златната улица. Коньтъ стѣпилъ съ единъ кракъ върху златото. Царскиятъ синъ си казалъ: „Не бива конски кракъ да хаби

тая златна настилка!“ И той отбилъ коня вдѣсно.

Стигналъ предъ царскитѣ порти. Пазачитѣ го спрѣли и рекли:

— Върни се, защото и ти не си истинскиятъ годеникъ на царската дъщеря!

Като дошелъ уречения день, най-малкиятъ братъ решилъ да отиде и той при царската дъщеря, за да ѝ изкаже своитѣ мжки и новолѣи.

Запжтилъ се къмъ двореца и мислѣлъ само за нея. Дори не съгледалъ златната улица.